

אור

הגאולה

הספר שלי אתחלתא דגאולה

פרשת עקב ■ כ' אב תשע"ד 85

עיונים ועצות למעשה מתורות רביה"ק ■ עפ"י העמוד היומי בליקו"מ

התורות שלמנו השבוע: ס"ד-ע"ב ח"ב			
לוח העמוד היומי			
יום	התאריך בחודש	העמוד בליקו"מ ח"ב	לקריאה חזרה
שבת	כ'	לב.	ר"ב
ראשון	כ"א	לב:	ר"ג
שני	כ"ב	לד.	ר"ד
שלישי	כ"ג	לד:	ר"ו
רביעי	כ"ד	לה.	ר"ז
חמישי	כ"ה	לה:	ר"ח
שישי	כ"ו	לו.	ר"ח

לקוטי-הלכות הלכה למעשה

עפ"י הדף היומי בליקו"מ

הל' שלוחין ד' - ה'

א. באמת ה' יתברך מנהיג עולמו בעצמו בהשגחתו הפרטית בכל עת, ואפלו כששולח איזה מלאך לעשות איזה דבר, בכל מקום שהמלאך הולך לשם ה' יתברך בעצמו גם כן שם, והיה יכול לעשות הדבר בעצמו כמו שהוא לבדו ברא את כל העולם בעצמו בלא סיוע המלאכים כלל, אף עקר מה שמשפמש עם המלאכים ושלחם בשליחותו להנהיג העולם לפעמים, העקר הוא בשביל הבחירה כדי שיהיה קיום להעולם שנברא רק בשביל הבחירה. (ד - ה)

ב. בשביל זה נברא האדם כדי שיהיה לו בחירה, כדי שיבחר בטוב שימשיך את עצמו אל האמת ויאמין בה' יתברך שכל הנהגת העולם על ידו לבד, והנהגת הטבע, שהיא בחינת מלאך, הכל על ידו לבד, רק שהוא יתברך מעלים ומסתייר עצמו שם בשביל הבחירה. (ד - ה)

ג. מחמת שכל אדם יורד לזה העולם למקום עפר הגשמי וכל אחד נד למקום שינד כפי מקומו וה' יתברך שהוא יודע מקום של כל אחד ואחד, כי הוא מקומו של עולם, על כן הוא דן אותנו לכף, זכות תמיד ומרחם עלינו בכל מיני רחמנות. (ד - ה)

ד. האדם הוא גר בארץ הזאת ואין לו שום קביעות מקום בזה העולם, ואין לו שום מנוחה וקביעות מקום כי אם כשיזכה לקשר מקומו בכל עת באשר הוא שם, לבחינת מקומו של עולם ששם עקר קביעות מקום, כי שם עקר המנוחה והנחלה של כל אחד ואחד. (ד - ו)

מעלת הלימוד

אמר: שכל התורות שגלה קדם שהיה בארץ ישראל, אינו רוצה כלל שיהיו פתובים בספריו, רק מה שחדש אחר שהיה בארץ ישראל צריכין לכתב הכל, אפלו כל שיחה ושיחה הכל צריכין לכתב. וכמה פעמים הזהיר לכתב כל שיחה ושיחה ששומעין מפיו הקדוש, ואמר בשלמה דברים הנכתבים בספר, אם לא יזכר אותם עכשו יוכל לראותם וללמד בהם בפעם אחר, אבל כל הדברים שאתם שומעים מפיו, שוב לא תשמעו עוד פעם אחרת לעולם. על כן בנדאי אתם צריכין לזכר מאד כל דבור ודבור, ולכתב הכל כל שיחה וספור. (ומחמת זה התחלתי לכתב קצת שיחות ששמעתי מפיו הקדוש בעצמו או על ידי אחרים, אבל לא נכתב חלק מאלף.)

(חיי מוהר"ן - אות שני)

תורה ס"ח ח"ב - עיקר שלימות הצדיק

קדם שגלה ענין הנדפס בלקוטי תנינא סימן ס"ח. מענין הצדיק שצריך שישיאר בנים ותלמידים והוא שיך להתורה כי מרחמם ונהגם בסיומן ז' אז דבר שהיו כמה גדולים שכל אחד עשה ותקן מה שתקן ואחר כך נפסק. וכונתו לענין ההארה שהאירו דעתם בתלמידיהם וקרבו כמה אנשים להשם יתברך אבל אחר כך נפסק הארתם, אבל אנו צריכים לעשות דבר שלא נפסק לעולם, שאלו אנשים יעשו אנשים אחרים, והם יעשו עוד אנשים וכן לעולם.

וכן שמעתי כבר שהמקדבים שלנו בהכרח שיאירו בחבריהם ותלמידיהם. וכל אחד מכרח שיעשה איזה פעולה ויאיר בחברו, וחברו בחברו. כי יש ענפים להאילן ומאלו הענפים יוצאין עוד ענפים וכן להלן יותר וכו'. וכבר נרשם במקום אחר מה שאמר שהאש שלי תוקד לעולם לא תכבה. ואמר בלשון אשפנז בזו הלשון, "מיין פייערל וועט שוין טלוען ביז משיח וועט קומען" [האש שלי תוקד עד ביאת המשיח].

והתחלת השיחה הנ"ל מענין בן ותלמיד, התחיל על ידי שנקנס מחדרו לחדר השני שסמוך לביתו הגדול, ועמד אצל הפתח שיצא משם מחדרו, ומצא אותנו עומדים לפניו הינו אותי וחברי וחתנו רבי יוסקא עליו השלום, והתחיל לדבר עם חתנו ואמר לו שמעתי שלמדת היום והתחיל להוכיחו באהבה שיחזיק בלמודו, ואמר לו הלא טוב ונפה כשלומדים תחלה ואחר כך הולכים לשוק לסחר וכו'.

ואחר כך ענה ואמר הלא גם אנכי לומד גם כן, והלמוד שלי הוא חדוש והתחיל להתפאר את עצמו וענה ואמר אני יכול ללמוד אני יכול להראות ללמדן הגדול שבגדולים שעדין אינו יכול ללמוד כלל ואינו יודע כלל. וכן להפך אני יכול להראות להקטנים שקרובים להשם יתברך ולהתורה וכו' ונקנס משיחה זו לתוך שיחה הנ"ל וגלה כל הענין הנאמר שם מענין בן ותלמיד מה שדרי מעלה שואלים דיקא איה מקום כבודו, ולהפך דרי מטה אומרים מלא כל הארץ כבודו, ענין שם והבן היטב.

אשרי השעה והרגע שזכינו לשמע זאת מפיו הקדוש בעצמו. אלמלא לא אתינא לעלמא אלא לשמע דא דינו. וכן על כל דבור ודבור ששמעתי מפיו הקדוש, במה אקדים ה', פעל כל אשר גמלנו, מה אשיב לה' כל תגמולהי עלי.

(חיי מוהר"ן - מ"ו)

האמת לעד תעמוד

ועד. וכן הבנים צריכים גם כן שישאר זכרם לדורי דורות, בנים ובני בנים וכו'. כי זהו עקר השלמות של הצדיק, שיהיה למעלה ולמטה, בבחינת: 'כי כל בשמים ובארץ דאחד בשמיא וארעא'.

"והכלל, שצריך שישיאר ממנו בנים ותלמידים, והתלמידים יאירו יותר לתלמידים אחריהם, וכן להלן יותר, שגם התלמידים יפרו וירבו ויעשו תלמידים אחרים, ותלמידי תלמידיו יעשו יותר תלמידים, וכן להלן יותר ויותר, כדי שיהיה נשאר מוחו גם למטה לעולם

"כִּי תִכְּף בְּשֵׂאדָם חוֹסֵה בָהּ יִתְבַרַךְ וּמִתְפַלֵּל אֵלָיו יֵשׁ לוֹ קִבְיֻעוֹת מְקוֹם, כִּי נִתְקַשֵּׁר לְבַחֲנִית לְמַעַלָּה מִהַמְקוֹם שֶׁשָּׁם עֵקֶר קִבְיֻעוֹת מְקוֹם."

ה. השליח צבור צריך להיות מבחר שבעדה שיוכל לקשר את עצמו לשרשי נשמות ישראל על ידי התפלה. עד שיהיה לו כח לירד לתוך עמק מקומו של כל אחד ואחד מהצבור המתפללין עמו, ולהעלותם משם לבחינת מקומו של עולם, להמתיק כל הדינים מעליהם על ידי זה. (ד - יב)

ו. העקר שכל אחד ואחד יצק לה' יתברך מעמק מקומו בבחינת ממעמקים קראתיה ה' עד ישקיף וירא ה' משמים. ויפן אליו ברחמי. (ד - יב)

ז. במקום גניזת הצדיק זוכה כל אחד שירחמו עליו מלמעלה וידונו אותו לכף זכות. (ד - יג)

ח. עקר התשובה הוא לשוב מכל המקומות רעים שנדחה ונתעה לשם, לשוב משם למקומו, שזהו הפרוש הפשוט של תשובה. (ד - יד)

ט. עקר הנבואה צריכה לקבל מרבן של כל הנביאים שהוא משה רבנו, ומשה היה ענו מאד, על כן צריכה כל הנביאים למדת ענוה, כדי שיוכלו לקבל הנבואה ממשה רבם. (ד - טו)

"זוה בחינת 'אין הנבואה שורה אלא על חכם גבור ועשיר', כי בהם תלוי עקר מדת הענוה, שצריכה לשבר הגאון באלו הדברים, ועל כן צריך הנביא להיות חכם גבור ועשיר כדי שיהיה נפר הענוה, כי אם אין בו חכמה וגבורה ועשירות אין הענוה מעלה כל כך."

י. הקול ממצע בין רוחניות לגשמיות, כי הקול אינו נתפס והוא בערך הגוף רוחני, אבל בערך הנשמה הוא בחינת גשמי. (ד - יז)

יא. האדם נע ונד בארץ כל זמן שאינו נקלל בבחינת למעלה מהמקום. (ד - יח)

יב. פנימיות השכל האמתי רחוק מכל התאוות הגשמיות ומכל המדות רק דבוק בשלמות בה' יתברך. (ה - א)

יג. צריכה לזהר בזה מאד לבקש ולחפש אחרי צדיק אמתי בזה. וכל אדם שבעולם מקטן ועד גדול צריך לזהר בזה מאד כל ימיו

הצדיק הקדוש והטהור שאין לו שום ישות וגשמיות, וכל מציותו הינה אך ורק מסירות נפש מוחלטת אליו יתברך, מסירות נפש לקרב את הבנים שהתרחקו אל אביהם שבשמים. ועל-כן ממשיכים הצדיקים בכל דור ודור תיקונים ודרכים נפלאים לטובת נפשות ישראל.

כנגד זה מתגברים הסטרא אחרא וחיילותיה ומקדישים את כל כוחם, על מנת להסתיר ולהחריב את אלו האורות והתיקונים.

אך "אתה מרום לעולם ה'", וסוף כל סוף הקדושה מנצחת... ואלו האורות והמתנות שהצדיק המשיך, הם נשאים עומדים וקיימים וחזקים לעד ולנצח.

"כי זה צריכים לדעת שאף על פי שהצדיקים הגדולים עושים תיקונים נפלאים בכל דור ודור בפרט בחיני צדיקא כמו דוד וכיוצא שיש מה שעשו לטובת תקנת נפשות ישראל ופעלו וגמרו הרבה מאד, אף על פי כן הבעל דבר אינו מניח את מקומו ומתגרה בישראל בכל פעם יותר ויותר הרבה מאד לקלקל כל התקונים של הצדיקים, אבל אף על פי שהוא מקלקל הרבה מאד, אף על פי כן, אתה מרום לעולם ה'. כי גדולי הצדיקים מתקנים תיקונים נפלאים פאלה עד שאף על פי שמקלקל אחר כך כמו שמקלקל, אף על פי כן נשארת הרשימו של התקון לנצח. שעל ידי זה סוף כל סוף יגמר הצדיק התקון שהתחיל.

ועל כן אף על פי שהבעל דבר התגרה אחר כך עד שנחרב הבית המקדש שני פעמים, אף על פי כן מקום הבית המקדש שהוא מקום הארון שמצא דוד נשאר קים לעולם, כי זה אי אפשר לקלקל בשום אופן, כמו שכתוב, למה תרצדון הרים גבנונים החר חמד אלקים לשבתו אף ה' ישכן לנצח. כי מיום ששרתה שכניה בבית המקדש לא שרתה במקום אחר, כמו שדרשו רבותינו זכרונם לברכה.¹

אין אחיזה

הצדיק שזכה לשורש ועצם האמת, אמת זו קבועה וקיימת לעד, ואינה משתנה לעולם.

"שמש שהיא עצם האמת, בחינת שבת דקביעא וקיימא, זה האמת אינו משתנה לעולם ואין להשקר שום אחיזה בו, שזהו בחינת האמת של הצדיק האמת שהוא אמת הקים לעד ואין בו שום שנוי והוא בחינת שמש ידע מבואו."²

תלמידים

הצדיק ברחמנותו יורד עד לנמוכים ביותר ומרים אותם מאשפתות, גם אלו שהתרחקו מה' מחמת שהם חושבים את עצמם לצדיקים ומשולמים, גם עליהם הוא מרחם ומלמד אותם דעת להכיר את ה'.³

ולא רק זה, אלא הצדיק גם נותן להם כח ואור חזק כזה, שיוכלו להאיר את האור הזה גם באחרים, עד שבסוף כל העולם יזכה לאור הזה.

"ולא די שהוא מקים מעפר דל מאשפות ירים אביון, שמקים ומרים הנמוכים והירודים מאד מעפר ומאשפות ממש ומקיץ ומעורר אותם בבחינת הקיצו ורננו שכני עפר, ומחיה

אותם ומחזקם שלא יתיאשו מלצק לה' יתברך בשום אופן עד שמשיבם לדרכי הקדושה באמת, אף גם הוא נותן בהם כח כזה ומאיר בהם הדעת האמתית עד שיש להם כח להאיר הדעת גם באחרים עד שגם הם עוסקים בשוב העולם להעמיד בנים ותלמידים וגם הם מקיימים ירודים ונופלים מעפר ומאשפות, ומאירים בהם הדעת הקדוש וכו'.

וכן מדור לדור לעולם. כי הצדיק על ידי שמאיר הדעת בתלמידיו בבחינת מלא כל הארץ כבודו שה' יתברך מלא כבודו בכל הארץ אפלו במדרגות התחתונות מאד מאד. על ידי זה נעשה בחינת 'מלאו את הארץ' שמאיר דעת כזה בתלמידיו עד שהם מעמידים תלמידים אחרים. וכן אלו התלמידי תלמידי מעמידים עוד תלמידים וכן מדור לדור לעולם עד שיתמלא כל העולם מבני אדם, דהיינו מבני דעה שידועין את ה' יתברך שרק הם נקראים אדם. שזה עקר ישוב העולם בחינת ומלאו את הארץ כנ"ל.⁴

קטנים

בכח הצדיק, יכול גם הקטן במעלה מאד, להאיר ולקרב אפילו את הגדולים ממנו בהרבה.

"כי הצדיק מאיר דעת אמתי ונפלא כזה עד שכל מי שזוכה לקבל הארה מדעתו יש לו כח להאיר יותר לחבריו ותלמידיו. אפלו אם הוא בעצמו קטן במעלה מאד כי דעתו שגבה מאד עד שכל בני אדם גדולים וקטנים יכולים לקבל את דעתו ולהאיר להלן יותר בחבריהם ותלמידיהם, כמבאר בהתורה הנ"ל. שכל אדם יכול לקים זאת להעמיד בנים ותלמידים וכו', עין שם.

וכמו שפעם אחת אמר רבנו זכרוננו לברכה לאיזה איש פשוט מאד, שגם הוא יכול לעורר בני אדם אפלו הגדולים ממנו מאד לעוררם לעבודת ה' יתברך באמת ואמר לו, הלא עץ קטן שקורין שפענדילי יכול להדליק עץ גדול! וכן אמרו רבותינו זכרונם לברכה, מה עץ קטן מדליק את הגדול, אף תלמידי חכמים וכו'. והכל בכח הצדיק החכם האמת שהוא האיר זה הדעת בתלמידיו וכלם מקבלים ממנו להאיר יותר מדור לדור כנ"ל.⁴

בכל דור

בכל דור ודור מתגברת הסטרא אחרא להעלים ולהסתיר את הצדיק שבדור בנסיונות חדשים, ובזכות וכוח התורה הקדוש-ברוך-הוא מכרית ושומר אותנו מן החולקים "ושפת אמת קיים לעד".

"וזהו: 'תצרנו מן הדור זו לעולם' - שתשמר את ישראל הפשרים בכל דור דור מן הבלבולים שבאותו הדור דיקא. שאומרים שאי אפשר שיהיה בזה הדור צדיק גדול וחדוש כזה כנ"ל. ומודים על הדורות הראשונים שהיו בהם צדיקים גדולים וחולקין על הצדיק שבדור זה דיקא וכנ"ל. וזהו: סביב רשעים יתהלכנו פרם זלת לבני אדם." שחרשעים מתגברים כנגד הצדיק שמרים נפשות מזילותא דגלותא ומחזיר ישראל בתשובה שזהו בחינת 'פרם זלת' - שמרים אותם מזילותא דגלותא ועל כן הרשעים המתנגדים יתהלכו 'סביב סביב' - להסתיר

ולהעלים האמת על ידי גדל מחלקתם ושפת חלקות ולשון מדברת גדולות שלהם כנ"ל.

אבל הקדוש ברוך הוא יכרת אותם בכל התורה שקבלנו כבר שהוא בחינת אמרות ה' וכו' מזקק שבעתים, וישמר אותנו מן הדור, ויקרב אותנו לצדיק האמת... ואם הם מתגברים כמו שהם מתגברים בעוונותינו הרבים בכל דור ודור. לא תעשינה ידיהם תושגה. כי יסכר פי כל דברי שקר. וכלם יכרעו

ויפלו כי ה' יתברך הקדים רפואה למכה כי כבר קבלנו את התורה הקדושה אשר על ידי זה יש לנו בחינת אור ונר לבקש על ידי זה את הצדיק האמת עד שנוצח למצאו. ושפת אמת תכון לעד, ועד ארגיעה לשון שקר וכנ"ל."5

מקורות

1. ליקוטי הלכות או"ח - הלכות סעודה ה - ל"ב.
2. לקוטי הלכות חו"מ - דינים ג - כ"ב.
3. כמבואר כל זה בתורה.
4. ליקוטי הלכות יו"ד - נדרים ג - ו.
5. ליקוטי הלכות או"ח - ברכת הריח וברכת הודאה ד.

על כן באנו לפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו, אלקי הראשונים והאחרונים. מגן ומושיע לנו בכל דור ודור, שתרחה עלינו ברחמיך הרבים, ותעזור לנו ותזכנו שיהיה נשאר זכרנו לדורי דורות, ולא יפסק חבל הקדושה של ישראל לעולם. שתשיע עלינו יראת שמים באמת, באופן שזכה שיהיו דברינו נשמעים תמיד לעבודתך וליראתך, ונזכה בכל יום תמיד לדבר עם חברינו ובנינו ביראת שמים, ויתקומו דברינו ודעתנו אצלם ולא יעברו דברינו מלבם חס ושלום, רק יכנסו דברינו האמתיים בלבם, וישמעו ויתקומו אצלם לעד כיתד חזק בל ימוט. וישונו אליך באמת, באופן שזכה כולנו להאיר בהענפים היוצאים מאתנו, להשאיר בנים ותלמידים הגונים הרבה בעולם, עד שבנינו ותלמידינו יזכו להוליד עוד בנים ותלמידים רבים להאיר בהם הדעת הקדוש ששמענו וקבלנו מפי רבותינו וחכמינו זכרונם לברכה, וכן מדור לדור לעולם.

(ליקוטי תפילות ח"ב - ז)

לעשות
מתורות
תפילות

מאמר מאת

לומדים ספר-המיזות

טוב לבטל תורה מלבייש בן ישראל

(בושה - ג)

כי הא דיתיב רבי וקא דריש והריח ריח שום אמר מי שאכל שום יצא עמד רבי חייא ויצא עמדו כולן ויצאו בשחר מצאו רבי שמעון ברבי לרבי חייא אמר ליה אתה הוא שציערת לאבא אמר לו לא תהא כזאת בישראל (מסכת סנהדרין י"א - א)

שציערת לאבא - שאכלת השום ונדף הריח. חס ושלום - שאוכל השום בבואו לבית מדרשו, אלא כדי שלא להלבין פניו של אוכל השום יצאתי, כדי שיצאו כולם ולא יבינו מי הוא. (רש"י סנהדרין י"א - א)

אתה שציערת לאבא כו'. פירש"י שאכלת השום כו' עכ"ל. וקשה כיון שכולם יצאו אחר רבי חייא על כרחך שידענו שר' חייא לא יצא משום שהוא אכל השום אלא כדי שלא יתבייש האוכלו ולכך יצאו גם הם ואם כן אינו דומה שרבי שמעון ברבי לא ידע ולא יבין את זה דלמה יצאו כולם? ונראה לפרש דודאי ידעו כולם גם ר"ש שהוא לא היה האוכל ולכך יצאו כולם והכא קאמר אתה שציערת את אבא במה שיצאת מבית המדרש ויצאו כולם אחריו וציערת אבא על ביטול תורה לפי אותה שעה שלא היה לך לצאת רק האוכלו היה לו לצאת לבדו, ואמר ליה "לא תהא כזאת בישראל" דודאי ביטול תורה הוא עוון וחטא אבל לבייש אחד מישראל לא תהא כזאת עבירה גדולה בישראל וטוב לבטל תורה מלבייש בן ישראל וקל להבין. (מהרש"א סנהדרין י"א - א)

לבקש ולחפש רבי אמת פנה, כי לא דברה תורה במתים שהם מי שאינו חפץ בחיים ואינו חס על נפשו כלל לבקש הצלה לנפשו לנצח להצילו ממה שהוא צריך להנצל בחייו ובמותו. (ה - ה)

יד. אפלו הרב האמת בעצמו צריך לחפש ולבקש הרבה עד שייכל למצא ולהשיג קדשת הרוח הקדש של רבו האמתי שקבל ממנו עד שימצא את עצמו עד שיידע איך לדבר ולגזע ולהנהיג את עם עני נדל החוסים בו. (ה - ז)

טו. זה העסק לעסק עם בני אדם לקרובם אל האמת לאמתו עמק מאד מאד, עמק עמק מי ממצאנו וצריכין לזה חפוש ובקשה הרבה הן מהחבר, הן מהתלמיד ואז אם תדרשנו ממצא לך. (ה - ז)

בת"ת "עץ חיים" מקובל היה לקחת את תלמידי הכיתות הגבוהות מפעם לפעם אל בתיהם של גדולי ומאורי הדור, בכדי שהללו יבחנום ויעמדו על ידיעותיהם - ואף יאצילו עליהם מברכותיהם. במסגרת אחת הבחינות הללו - הגיעו תלמידי כיתה מסוימת עם רבם אל ביתו של הגאון ר' איסר זלמן מלצר זצ"ל. פתח הגרא"ז את הגמרא הגדולה, בירר אודות הסוגיה המדויקת בה עוסקים התלמידים בימים אלו, ולאחר מכן שאל שאלה פשוטה בהבנת דברי התוספות בסוגיא. מיד כאשר סיים את שאלתו - הרים אחד התלמידים את אצבעו, ביקש לענות לשאלתו של הרב, ורשות הדיבור ניתנה לו. אלא שעד מהרה התברר כי היתה זו בחירה מוטעית... אותו תלמיד לא הבין את דברי התוספות לאשורם, ועובדה זו ניכרה היטב בדבריו... ר' איסר זלמן, אשר ביקש להציל את כבודו של אותו ילד חביב, פנה אליו ואמר לו: "בני, בודאי מתכוון אתה לומר כך וכך..." כאשר הוא מספיר את הפשט האמיתי בדברי התוס' תוך שהוא משים עצמו כחוזר על דברי התלמיד... אלא שהתלמיד היה עקשן לא קטן... הוא לא הניח לגאון ישראל לסייע לו רק עמד על שלו: "לא ולא! לא לכך התכוונתי! אני התכוונתי לומר אחרת לגמרי!"... אולם הגרא"ז לא אמר נואש... הוא ניסה להסביר את דברי התוס' שוב ושוב, בכל פעם בסגנון אחר ומזווית שונה כאשר הוא מקפיד בכל חזרה שכזו - להדגיש כי אינו אלא מבאר את כוונתו של התלמיד אשר השיב על שאלתו...! אך התלמיד העקשן בשלו... הוא דבק ב'פירושו'... המלמדים איבדו את סבלנותם, אולם הגרא"ז נותר בשלוותו ומנסה שוב ושוב להסביר את דברי התוספות... כעשר דקות ניסה הרב את כוחו בדרכים מדרכים שונות ומשונות, עושה כל אשר לאל ידו בכדי להציל את הילד מבושה אך ללא הועיל... הלה עודנו עומד על דעתו... משראה הגרא"ז כי כן - התנצל בפני הנוכחים על כי עליו לצאת למספר דקות מן החדר, יצא למסדרון ביתו, סר אחריו את הדלת והחל צועד הלך ושוב - תוך שהוא מפזם לעצמו בדבקות: "כבוד בריות כולל גם ילדים!"... לאחר מכן, כאשר חש כי הינו מוכן להמשך משימתו המתישה: הצלת התלמיד מבזיון - חזר הגרא"ז אל החדר, פנה שוב אל אותו הילד, והסביר את דברי התוס' בפעם המי-יודע-כמה... אולם הפעם הפלא ופלא! הדברים התיישבו על ליבו של התלמיד, והוא אישר כי לכך נתכוון - ונחלץ מסכנת הבושה אשר ריחפה על ראשו...

צירוף מקרים

"האתה אינך יודע איך לשאול עצמך לרבינו ז"ל?! הלא אתה זוכר הצירופי אותיות מרבינו ז"ל!!!"

"האדם נתנהו מארבעה יסודות: אש, רוח, מים, עפר. וכל אלו הארבעה יסודות נמשכין מיסוד הפשוט, שהוא בחינת הצדיק שפמנו נמשכין כל הארבעה יסודות. וזה: 'והיו ע'יניך ר'אות א'ת מ'וריך ר'אשי תבות: א'ש ר'וח מ'ים ע'פר'. ועל פן פשרואין את הצדיק, על ידי זה רואין בעצמו איך הוא אוחו בכל המדות, שפאין מארבעה יסודות: אש, רוח, מים, עפר, שנמשכין מהצדיק." (ליקוטי תו"ס ח"ב)

שלא תאמר למדתי הלכות די לי. תלמוד לומר: "כי אם שמור תשמרון את כל המצוה הזאת", 'כל המצוה' - לימוד מדרש הלכות ואגדות. (ספרי - עקב - י"ב)

"ברוך תהיה מִפְּלֵי העֲמִים." (ו' - יד)

ברוך תהיה מִפְּלֵי העֲמִים - יברכך ה'

יברכך ה' - בברכה המפורשת בתורה "ברוך תהיה מכל העמים וגו', ברוך אתה בעיר וגו' ברוך טנאך וגו' ברוך אתה בבואך וגו' ובאו עליך כל הברכות האלה וגו'". (מדרש רבה במדבר)

ברוך תהיה מִפְּלֵי העֲמִים - ישראל חביבין

מה הסגולה הזו חביבה על אדם יותר מכל מה שיש לו, כך ישראל חביבין לפני הקדוש ברוך הוא מכל האומות שנאמר: 'ונתנך ה' עליון על כל גויי הארץ' וכן הוא אומר: 'ברוך תהיה מכל העמים'.

(פסיקתא רבתי פרשה א)

ברוך תהיה מִפְּלֵי העֲמִים - מהאומות דווקא

"ואשרו אתכם כל הגוים". - עתידים ישראל להתקלס מן האומות, אמר ר"ש בן חלפתא כשהמטרונוא מתקלס מאוהביה ומשכניה אין לה כבוד אלא כשמתקלסת מצרותיה זו היא כבודה, וכן הוא אומר ברוך תהיה מכל העמים, וכן הוא אומר ראוה בנות ויאשרוה, כגון פרעה אמר ליוסף: אין נבון וחכם כמוך, נבוכדנאצר נפל על אנפוהי ולדניאל סגיד.

(ילקוט שמעוני מלאכי)

ברוך תהיה מִפְּלֵי העֲמִים - לפי שיתברכו בגללכם

ברוך תהיה מכל העמים - לפי שכל העמים יתברכו בגללכם, לכך העמים יהיו מברכים אתכם.

(מדרש אגדה דברים עקב פרק ז)

בעת שהיה ר' אהרן הרב מברסלב ז"ל קודם ראש השנה אצל רבינו ז"ל, וסיפר מהמניעות שיש לו מלהיות על ראש השנה.

והשיב לו רבינו ז"ל: שישע לביתו.

וכשחזר לביתו, סיפר רבינו ממנו. (הצער הגדול שיש לו לרבינו ז"ל, שלא זכה להיות אצלו על ראש השנה.)

וענה ואמר: שהרגלים שלו לא יכלו לסבול (את המניעות).

ובסוף ימיו של ר' אהרן ז"ל סבל על הרגלים, ואיזה זמן היה מוכרח לשכב על מיטתו, וכן בנו הר' הירש לייב ז"ל לסוף ימיו איזה זמן היה מוכרח לשכב במיטה כי הרגלים שלו היו חולים.

וכן הרב מטשעהרין בנו של ר' הירש לייב הנ"ל, היה מתאונן לפני נכדו הר' אברהם נ"י שמתירא שלא יסבול גם-כן על הרגלים כאבותיו.

ובעת זקנותו שכבר היה מושכב במיטה, זמן שלא יכול לזוז מהמיטה, ביקש ממנו: שיליך אותו עם המיטה לאומן על ראש השנה. (אבל לא קיימו)

ואמר אז: כי דיבור פשוט של רבינו ז"ל הוא עמוק וכו', ושרבינו ז"ל אמר אז דבר צחות (ווערטיל) שהרגלים לא יכלו לסבול וכו', וסבל הוא ובנו ובן בנו על הרגלים שלא יכלו לסבול הגוף.

ונתיירא הר' אברהם נ"י שגם הוא לא יסבול, והשיב לו הרב מטשעהרין ז"ל: "דודר רביעי ישובו הנה". (שהוא כבר הדור הרביעי, ולא יסבול. ה' יאריך ימיו ושנותיו בטוב ובנעימים, אמן)

הרב מחאקוב היה כהן ובא לאומן כל פעם ובפרט על ראש השנה, ובשום פעם לא נכנס לפניו על ציון הקדוש מפני שהוא כהן, ואנשי שלומינו דיברו איתו כי קברי צדיקים אינם מטמאין וכו', ומנהג כל אנשי שלומינו להיכנס אפילו הכוהנים כי קברי צדיקים אינם מטמאים וכו'.

ושאל הרב מחאקוב את ר' שמשון ז"ל נכד רבינו ז"ל שישביר לו על-פי סברה, על-פי שכל האם כדאי להיכנס?

והשיב לו ר' שמשון ז"ל: שאם היה חולה מסוכן שאין רפואה למחלתו, ורק בבית הקברות יש רופא מובהק שבוודאי בלי ספק ירפא אותו בשלימות, האם היה הולך או היה מוכרח למות?!

כן הוא בדבר הזה, שחולי הנפש אנו בתכלית, ויש לנו רופא כזה 'רופא הנפשות', שבוודאי בלי ספק ירפא אותנו בתכלית. (כי כשבאים על הציון הקדוש, התעוררות התשובה הוא אין לשער, וממש האיש נעשה איש אחר. ולא כן, כשעומדים בחוץ ולא נכנסים, אזי אין יודעים כלל ולא מרגישים כמו בפנים.) וקיבל.

(כת"י ר' שמואל הורביץ ז"ל)

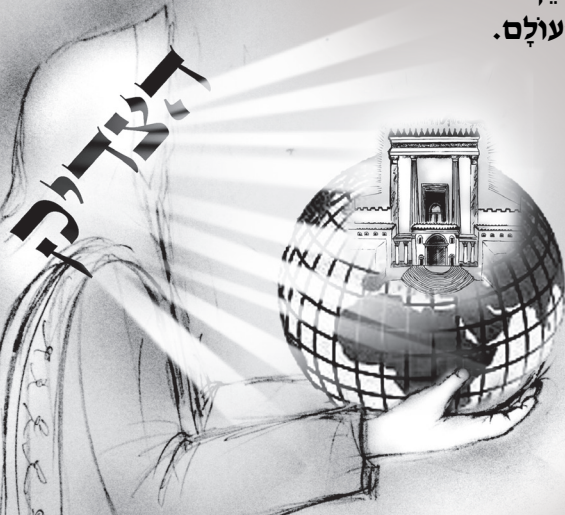
הספר הנדיר "יחוס הגדולים" מאת הרה"ח ר' שמואל הורביץ ז"ל
057-3 155-466

תורה ס"ז ח"ב

לקוטי מוהר"ן

הצדיק האמת הוא הפאר והיפי והחן של כל העולם פלו והוא הפעל הבית של כל העולם פלו.

והוא בחינת הפעל הבית של בית המקדש. פי הוא מאיר לבית המקדש ולכל העולם פלו. פי הוא האור והפאר והיפי והחן של כל העולם.

וכשזה הצדיק נתפרסם ונתגדל שמו בעולם - עי"ז נתגדל שמו יתברך. וכל מה שמתגדל ומתפאר שמו יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר.